

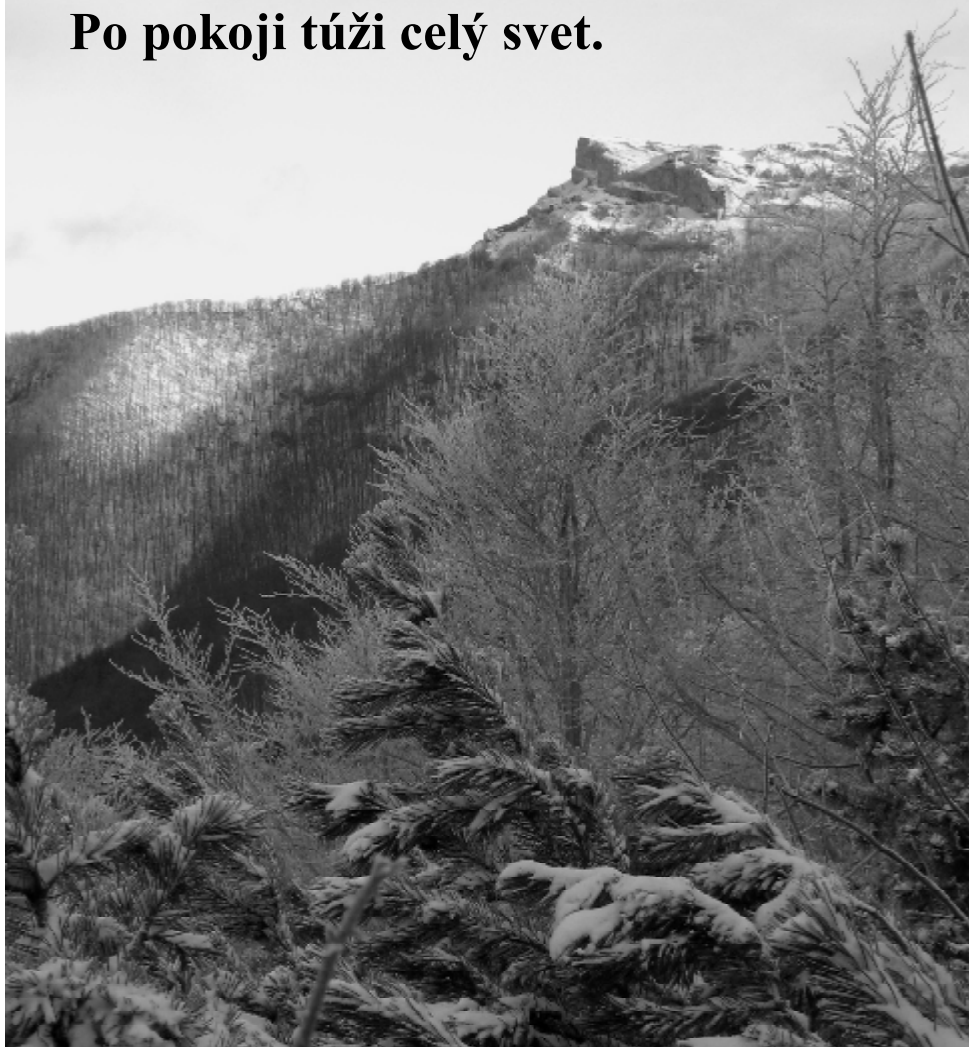
ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XV.

ČÍSLO 1

JANUÁR 2007

Po pokoji túži celý svet.

**Pokoj..., Rozhovor s P. ThLic. Róbertom Bezákom, Taizé - Záhreb,
Quo vadis - z návštevy Ríma, Zasadnutie FPR, Štatistika za rok 2006,
Pozvánky na farský a maškarný ples, Vianoce mládeže**

Pokoj je vec, po ktorej túži celý svet

Ktorýsi autor napísal: „**Ludia zabudnú, čo si im povedal! Zabudnú i na to, čo si pre nich urobil! No nikdy nezabudnú, ako sa v tvojej prítomnosti cítili!**”

Každý poznáme ten pocit, keď sa máme stretnúť s človekom, ktorý je nepríjemný: neustále nás kritizuje, je voči nám nadmieru náročný, je nemilosrdný, zlostný, nevrľý... A pri tom všetkom má veľkú moc; až takú, že to môže ovplyvniť našu budúcnosť. Keď sa máme s ním stretnúť, v našom vnútri sa objaví **úzkosť a nepokoj**. Ruky sa nám začnú potiť, do žalúdka príde ťažoba, do hlavy nevoľnosť. A my len túžime, aby to už bolo za nami. A keď to je, do duše sa nasťahuje pokoj, uvoľnenie, relax.

Na druhej strane máme **ľudí**, v prítomnosti ktorých sa aj napriek ich vysokému postaveniu **cítíme dobre**. Radi sa s nimi stretáme a keď k takémuto stretnutiu má prísť, vo svojom vnútri cítime radosť, uvoľnenie, pokoj. A keď stretnutie skončí, pocítíme smútok, že je už po tom. A tešíme sa na ďalšie stretnutie.

Samozrejme, **nie vždy**, keď sa v prítomnosti iného cítime znepokojení, musí byť chyba na jeho strane. Poznáme situácie, kedy sme sa mýlili: ľudí sme ohodnotili zle. Keď sme sa o nich nakoniec sami presvedčili, zistili sme, že **dotyční nie sú démoni**; to len my sme si ich takých vytvorili vo svojom vnútri. Alebo sú ľudia, ktorí sú od prirodzenosti akýsi **neurotickí**: boja sa každého a na svet pozerajú iba z bezpečia svojho bunkra.

No príjemný človek, ak je **nositeľom pokoja**, sa snaží tento pokoj **vysielat'** do

svojho prostredia a ľudí všemožne **presvedčať**, že chce byť nositeľom pokoja. Napríklad, ak zbadá pred sebou **napätého človeka**, bude sa ho snažiť nejako **osloviť**, aby sa ľady prelomili a aby sa ten človek uvoľnil. Nie vždy to musí byť úspešné, no pokojamilovný človek sa o to bude určite **aspoň snažiť**.

Z týchto príkladov vidíme, že **pokoj je veľkým darom lásky**. Človek, ktorý žije lásku, bude sa určite snažiť z celých svojich síl prinášať **pokoj** do prostredia, v ktorom žije. Ak prináša nepokoj, potom je to znak, že nie je človekom lásky, ani keby si to bol akokoľvek namýšľal, ani keby bol v akejkolvek významnej, hoci i duchovnej funkcii.

Čo je pokoj? Benediktín Bonifác Wöhrmüller ho popisuje takto: „Pokoj... Čo všetko dovedna znie v tomto jasnom, ľubeznom slove? **Pokoj duše, pokoj ľudí, pokoj ľudstva, pokoj Boží!** A čo všetko dovedna znie s týmto tónom? Mysel' všetkých, naozaj všetkých ľudí, duše anjelov, ba i srdce Boha.

Krásny je pokoj, krásne je vidieť človeka, ktorý zahrúžený do modlitby vošiel do svätého pokoja. Krásne je vidieť dieťa, ktoré v tichom spánku ležiac a v sne sa usmievajúc dýcha blažený pokoj. Krásne je, keď sú v útlej izbe pohromade otec, matka a deti, keď susedia priateľsky besedia pri plote, alebo keď sa veľké národy spolu v pokoji pretekajú v práci a pokroku. Krásne je, keď vonku v májovej nádhere a rannej rose vidieť rozkvitnuté lúky, po ktorých sa pasúc prechádzajú srnky, nad ktorými sa rozprestiera jasnosť belasej

oblohy a rozlieha sa hlalol pokojných sviatočných zvonnov. Krásny je pokoj prírody. **Aký krásny však musí byť pokoj nadprirodzený,** ten večný pokoj, ktorý ako tichý, nepominuteľný sviatok spočíva v Božom srdci!

Krásny je pokoj ako svetlo neba a potrebný ako každodenný chlieb. Jeden veľký ľudový stredoveký kazateľ hovorí: „**Pokoj je vec, po ktorej túži celý svet...** Vták v povetří, ryba vo vode, zviera v lese, červ v zemi a vôbec všetko tvorstvo, ktoré Boh stvoril, túži po pokoji... A všetko, po čom človek túži alebo čo koná, nekoná pre nič iné ako pre pokoj.“

Krajina horekuje, pokiaľ je vo vojne; vyzvňajú však všetky zvony, keď nastane pokoj. Tvár človeka je vystrašená, jeho činnosť hamovaná, jeho život biedny a cíti sa tak, akoby ho opustili všetci dobrí duchovia a všetko Božie požehnanie, **keď upadne do nepokoja sám so sebou, s Bohom alebo s nejakým človekom.** Jeho pohľad zažiarí, jeho duch zosilnie a jeho srdce sa teší zo života a pocíti blízkosť Božích anjelov, keď opäť nastane zmierenie.

Z toho popisu vidíme, že **pokoj**, to nie je len pokoj od vojny - čo je najčastejšie chápanie pokoja (mieru), ale **je to akási vnútorná harmónia vo vzťahoch:** vo vzťahu ľudí medzi sebou navzájom, vo vzťahu človeka k sebe samému i vo vzťahu človeka k Bohu. Hebrejsky sa pokoj povie **šalom**. (Koreňom tohto slova sú slová shin

**„Blahoslavení tí,
čo šíria pokoj,
lebo ich
budú volať
Božími synmi.“
(Mt 5,9)**

-lamedh-mem, čo znamená **plnosť, naplnenie, kompletnosť, pohoda.** Teda niečo, čo je opakom nenaplnenia, rozbitosti, rozháranosti, nepokoja.

Nemôže byť pokoj medzi ľuďmi, **ak nie je** v ich vnútri a ak nemajú správny vzťah k Bohu. Vieme, že **ani Ježiš nepriniesol pokoj všade!** Ba čo viac, on sám dokonca povedal: „Myslíte si, že som prišiel darovať pokoj zemi? Nie, hovorím vám, ale rozdelenie. Lebo odteraz sa pät' ľudí v jednom dome rozdelí: traja proti dvom a dvaja proti trom. Rozdelia sa otec proti synovi a *syn proti otcovi*, matka proti dcére a *dcéra proti matke*, svokra proti

neveste a *nevesta proti svokre*“ (Lk12,51-53). Silné slová! Ako to myslel? Myslel to tak, že **on sám nebude prameňom rozdelenia** v tom zmysle, že by vytváral nepriateľstvá. On jednoducho ohlasuje dobro. No **sú ľudia, ktorých dobro dráždi.** A dráždia ich prirodzene i tí, ktorí dobro žijú. Sú ľudia, ktorí sa búria a sú vnútorne nepokojní, keď vidia vedľa seba človeka, ktorý je čistý, dobrý. To sa nedá inak vysvetliť, ako že **sa v nich búri pекlo.** A bolo by odvážne myslieť si, že títo ľudia nebudú prirodzene to **pекlo šíriť** aj navonok. Budú šíriť nepokoj, konflikt, zradu, nepriateľstvá, rozdelenia.

Z cyklu úvah o láske, skrátené
UPC Bratislava, P. Milan Bubák, SVD
zdroj: www.upc.uniba.sk

DNES NA SLOVÍČKO s pátrom redemptoristom ThLic. Róbertom Bezákom, CSsR

Tebe žijem, Ježiš môj!

Veľká bola radosť manželov Jozefa a Gabriely Bezákovcov z Prievidze, keď sa im v handlovskej nemocnici 1. marca 1960 narodil prvorodený syn Róbert. Po Róbertovi Pán požehnal do rodiny ešte dve deti: dcérku Gabiku a Jozefa. Tak sa stala Prievidza, do ktorej prišli mladí manželia Bezákovci za prácou, ich novým a stálym domovom. Róbert prvé dve triedy chodil na ZŠ Sama Chalupku II., ďalšie ročníky v jazykovej škole Stred, terajšia ZŠ Rastislavova. Ukončil LŠU odbor výtvarný a hudobný (gitara). Po ZŠ bol prijatý na Gymnázium V. B. Nedožerského.

V tom čase bolo takmer nemožné dostať sa na teológiu, a keď, tak len s veľkými ťažkosťami, pretože z Prievidze chcel vtedajší režim vybudovať banícke a ateistické mesto. Róbertovým Duchovným vodcom bol dnes už nebohý páter Bednárík. Po mnohých ťažkostiach odišiel v roku 1979 študovať teológiu do Bratislavy. V rokoch 1979 až 1984 študoval za Banskobystrickú diecézu. V tom čase teologickú fakultu navštevovali aj Jan-ko Buzák a Paľko Párničan (z Detvy a Krupiny). Novokňaza Róberta vysvätil 17.6. 1984 v Banskej Bystrici otec biskup Mons. Jozef Feranec. Na primície 24. 6. 1984 v Prievidzi doteraz spomínajú mnohí Prievidžania a páter im za mnohé ďakuje. Po prvom kaplánskom mieste nasledovala základná vojenská služba v Čechách. Morálnu teológiu vyštudoval v Ríme.

Páter Róbert, ministrovali ste v detstve?

Ešte ako žiak som ministroval. U piaristov bolo vždy dosť ministrantov, ktorí ma vzali medzi seba. Boli to napr. Marian Huljak aj jeho brat František - teraz už don Michele - a ďalší ministranti. Postupne som sa presúval do farského kostola, kde bol vtedy dekanom dp. J. Hromada. Dôležité bolo chodiť na sv. omše do oboch kostolov. Vždy, keď som prišiel domov, najprv som navštívil farský kostol. Páter Bednárík sa ma ujal. Bol smelý, odhodlaný, pracovitý. Veď kedysi ťažko robil aj v bani. A hlavne dobre hrával stolný tenis.

Gymnaziálne roky ubehli ako voda, zostal vo vás aspoň malý pramienok?

Boli to milé roky strávené na gymnáziu. Ako študenti sme chodili na jablkové brigády do Maďarska. Ako trieda sme boli úžasný kolektív dievčat a chlapcov. Mám z tohto obdobia štúdií veľmi dobrého kamaráta Vlada Duchoňa, ktorý bol zanietým fanúšikom popovej hudby. A ja tiež. Spolu sme študovali, ja som chodil za ním do Bojníc, kde býval. Vtedy boli gramofónové platne úzkym profilom a Vlado bol naslovovzatý odborník na modernú hudbu. Tak to u nich doma „hralo“. Bolo to veľké zázemie priateľstva – vzácne študentské roky.

Teda žiaden tmavý mráčik nepreletel cez tie roky?

Ale áno, stala sa raz vážna vec. Vtedy boli obľúbené železné šípky, s ktorými sme triafali do dreva. Raz som sa chcel vytiahnuť pred mládenkami a dievčatami a myslieť som si, že trafím šípkou rám sklených dvier gymnázia. Samozrejme na dverách sa rozsypalo sklo, ktoré som trafil miesto rámu. A vtedy ako keby som sa hanbil priznať, že som to urobil ja... Profesorka rozhodla, že keď niet vinníka, zaplatí to celá trieda. Zdalo sa mi priveľa, aby moju vinu odniesli a odtrpeli druhí... Tak som sa postavil a povedal: „Hanbím sa, ale spravil som to ja!“. Napriek tomu musím povedať s veľkým dojatím, že celá trieda, i keď som sa priznal, to vzala na seba a poskladali sme sa spoločne. Bolo to asi 80 korún, na ten čas veľký peniaz. Už som preratúval, že sa vzdám stravných lístkov. Moji spolužiaci to potiahli so mnou, čo bolo tiež znakom spolupatričnosti, hoci sme boli ešte len prváci a spravil som chybu zo zbytočnej výstrednosti!

Zaujímali vás šport?

Vždy. Futbal, lyžovanie, plávanie, cyklistika a iné. Mladý človek sa musí vyvetrať z ťažkých myšlienok. Viete, že aj Ján Pavol II. rád športoval. Cítim, že aj v športe sa ukazuje, aké máme charakterové vlastnosti, či vieme zabojsť, či si urobíme námahu prekonať rôzne prekážky. V minulosti to bola u mladých askéza. Dnes sa už o nej akosi veľa nehovorí. Šport je tiež sebazaprením a je potrebný.

Podieľalo sa aj miništrovanie pri pátrovi Bednárikovi na vašej ceste ku kňazstvu?

Túžil som byť kňazom. Rástlo to vo mne, veď som s mamou i celou rodinou bol vždy blízko kostola. Bol to prirodzený, jednoduchý vývoj. Ako miništrant som posluhoval pri oltári. Chcel som byť teológom a študovať ďalej. V tom čase mi páter

Bednárik povedal, že má spoločenstvo a zázemie ľudí, s ktorými sa stretáva a rozumejú si. Spýtal sa ma, či nechcem byť rehoľníkom. Bol pravdivý a autentický. Čím všetkým musel tento rehoľník prejsť...

Aký ste mali vzťah s vašimi starými rodičmi?

Aj starí rodičia sú súčasťou môjho života. Obe staré mamy boli šťastné, keď som išiel do kňazského stavu, a vraveli, že si ma vymodlili. Z ich strany vždy žiarila vzájomná úcta, i vážnosť a radosť z môjho kňazstva i modlitieb. Ak sa mamy a staré mamy modlia a vyprosujú deťom i vnúčatám Božie požehnanie, vždy sa to niekde ukáže. Ich vrúcne modlitby zostávajú vypočúvané a Božie požehnanie vytryskne ako prameň, len sa treba o to usilovať v modlitbách a neprestať. Všetci iste poznáte príbeh Abraháma a Sodomy a Gomory. Keď rodičia a starí rodičia lamentujú nad svojimi deťmi, rád im spomínam: „Ak tam bude aspoň pár spravodlivých, ja zachováвам to prostredie“. Myslím si, že je povinnosťou práve rodičov a starých rodičov, aby sa modlili a boli spravodliví, aj keď v zmysle svojho duchovného správania sa, aby vydržali a dopĺňali modlitbou to, čo chýba deťom a vnúčatám. Božie požehnanie nejakým spôsobom musí prísť. Pán ho chce dať skrze konkrétnych ľudí. A keď sa nemodlia a neprosia, akože môže prísť? „Proste a dostanete!“ Veď násilu nás Boh nemôže požehnať. Druhý známy príbeh, vhodný ako príklad, je boj Židov s Amalekitmi. Keď sa Mojžiš modlil, vyhrávali, no keď mu ruky padali od únavy, nemodlil sa, nevládal, a vtedy prehrávali. To je tiež pekné prirovnanie, že treba, aby sme sa vedeli spolu modliť, aspoň tí, ktorí vieme a sme spolu pri modlitbe, aspoň tí, ktorí sme spolu a chceme... Naša modlitba dodá silu aj takým, ktorí sa možno nemodlia.

Modlili ste sa doma spoločne?

Pravdaže! Musím priznať, že pre nás chodiť do kostola v nedeľu, vo sviatok, aj vo všedný deň, či spoločná modlitba, bolo čosi úplne normálne. Neprežíval som nejaké krízy, že musím ísť na sv. omšu. Za to môžem z celého srdca poďakovať Bohu, lebo som mal dobré zázemie v rodičoch a súrodencoch.

Ako „zaregistroval“ štátny systém rodinu budúceho kňaza?

Rodičia to mali ťažké, lebo som najstarší z troch súrodencov a určite som ovplyvnil možnosť štúdia sestry Gabiky a brata Jozefa. Pretože skutočne keď sa v tom čase niekto prihlásil na štúdium teológie, začali si všímať rodinu. Otec bol štátnym zamestnancom v banke. Pocítil to aj na plate s pripomienkou, aby si hľadal iné zamestnanie. Vtedajší systém mal zmapované, kto je to tá „náboženská“ rodina. Otec s mamou mi boli oporou, problémy sme spoločne zvládli. Ďakujem Bohu za nich.

Po kaplánčení v Brezne nasledovala vojenská služba. Bola zaujímavá?

Českí „hoši“, ktorí so mnou vojenčili v Čechách na letisku, kde som bol skladníkom, ešte v živote kňaza nevideli tak zblízka. Mali úplne inú predstavu o kňazoch. Jeden z nich sa ma opýtal: „Čo je to, keď si kňaz?“ Boli to drsní chlapi a volali ma abbé. Niektorým som pomáhal s písaním rôznych žiadostí. Testovali si ma cez moje správanie, čo to ten kňaz asi môže byť. Na konci vojny mi jeden hovorí: „Vieš Róbert, ja som sa ešte nikdy takto nestretol s kňazom. Myslel som si, že každý žije ako ja - keď si idem vypiť, tak ideme všetci piť, keď niečo zlé urobiť, tak všetci... Už som zistil, čo je to ten kňaz. Jenom zústaň takovej, jakéj seš...“

Kde všade ste pôsobili?

V priebehu šiestich rokov som bol v kňazskej službe ako kaplán v Brezne, Detve, potom v Žiari nad Hronom. Rok som sa už

musel hýbať sám ako farár v Sklených Tepliciach. Potom ma preložili do Tužiny a tam som veriacim oznámil, že som rehoľník - redemptorista.

Čo vás motivovalo odísť študovať do Ríma?

Naši redemptoristi vtedy študovali v Ríme, v Írsku v Dubline, v Innsbrucku. V roku 1989 sa zlomil totalitný systém, hranice sa otvorili. Vždy som mal túžbu ísť študovať do sveta a tiež vidieť, ako to beží inde. Z našej rehole redemptoristov som sa dostal na Lateránsku univerzitu. Postgraduálne štúdium trvalo dva a pol roka. Plánoval som ďalej pokračovať v štúdiu. V našej rehole prebiehali voľby nového provinciála - zvolili mňa. Tak skončila moja šanca ďalej študovať. Od roku 1993 až do roku 2005 som bol viceprovinciálom v Bratislave. Po mne nastúpil páter Michal Zamkovský. Ja som odišiel na Staré Hory.

Stal sa Rím vrcholom vašich túžob?

Už to, že som mohol vidieť Chrám sv. Petra, stredisko duchovného života, a tam stretnúť námestníka Ježiša Krista a nástupcu sv. Petra Jána Pavla II., bolo pre mňa Božím požehnaním. Tiež sa tam nachádzajú naše najvýznamnejšie chrámy. Samotný Vatikán, stretnutia biskupov a kardinálov z celého sveta sú nezabudnuteľné. Dokonca som to prežil veľmi osobne. Vtedy sa vytváralo Slovensko a bol som rád, že ako jeden zo Slovákov, ako aj všetci zúčastnení Slováci, sme boli súčasťou svetového diania. Keď som sa naposledy stretol s pápežom Jánom Pavlom II, bol už nevládny. Doviezli ho len na vozíčku, nič nepovedal... Ale ten pohľad, ktorým sa v tej chvíli pozrel, všetkých dojal. Vyžaroval z neho pokoj, veľký pokoj, vnútorná sila. Vtedy som si uvedomil, že toto by sme mali raz v živote dosiahnuť. Aby sme sa stali vnútorne silnými. Čím bol Ján Pavol starší, tým viac vyžaroval lásku. Nie slovami, gestami či chodením, ale práve tým,

ako vedel žiť v priestore svojej duše zo stretnutí s Ježišom.

Čo je podstatou života kňaza, misionára, redemptoristu?

Snažíme sa byť blízko ľuďom. Ďalej je našou povinnosťou, aby sme pomáhali kňazom, rehoľníkom, rehoľniciam, a to cez duchovné cvičenia. Sú to časté duchovné cvičenia. Hovorí sa, že misie sú otázkou srdca.

Prirástli vám Staré Hory k srdcu?

Rehoľný život je o poslušnosti. Ja som tu po rušnej Bratislave a zvykám si na ticho pri Studničke u Panny Márie. Skúsenosti rehoľného života, provincialát v Bratislave a miesto, kde som teraz, na Starých Horách, sa nazbierali do ďalšieho poznania a vedomostí. Toto všetko sa snažím zúročiť písaním, sem-tam zhodnotím kresťanské knihy, či je všetko správne (imprimatur). Ľudia radi prichádzajú na miesto, kde Panna Mária je vyvrcholením krásy prírody tohto sveta. Tu môže človek pouvažovať nad svojím životom. Je to miesto vnútorného rozjímania. Musím priznať, že som bol naučený žiť vo veľkom ruchu. Tri roky v Ríme, dvanásť rokov pôsobenia v Bratislave... Niekedy na stíšenie sa a odchod do ticha treba veľké sebazaprenie. To ticho je pre mňa posilou.

Rád navštevujete Prievidzu?

Samozrejme, veď som tam prežil mladosť a čím som starší, tým viac si na to spomínam. Každá ulička mi niečo pripomína. Či už základnú školu, gymnázium. Je to stále to isté mesto, aj tie uličky stoja tam, kde som vyrastal. Veď keď cestujem domov a vidím Bojnický zámok i veže kostolov, nielen ja, ale i ostatní Prievidžania si určite povedia: „Už som doma.“ V Prievidzi mám rodičov, priateľov, aj keď stretnutie nie je evidentné, je to v srdci – je to mladosť, ktorá patrí k môjmu životu. Nech by som bol kdekoľvek vo svete, poviem, že

Páter Bezák s rodičmi

som Slovák a pochádzam zo stredného Slovenska, z Prievidze...

Páter Róbert, aké pranie odovzdáte čitateľom nášho časopisu Bartolomej?

Každý čas, ktorý prežívame, je čím ďalej zaujímavejší. Lebo Boh nás posúva do doby, kedy je potrebné ukázať, ako to myslíme so svojou vierou. V novom roku vám prajem znova začať krôčik po krôčiku. Lebo keď robíme zle po celý rok, nemôžeme si myslieť, že zrazu budeme robiť dobre. Treba dávať pozor na všetko, čo konáme, ako zmýšľame. Lacné riešenia neexistujú. Máme svoj život v rukách. Boh nám rád požehná, ale chce vedieť, čo nám má požehnať. Zaujímavá je veta: „Pomôž si, človeče, aj Boh ti pomôže.“ Prajem čitateľom a rodákom, aby kráčali takou cestou života, ktorú im Pán môže požehnať. Aby mali svoj cieľ, čo dobrého chcú urobiť pre svojich blížnych. Aby vedeli, ako chcú kráčať svojim mravným duchovným životom k Nemu.

Za úprimnosť ďakuje
Anka G.V. a Mária K.

V zime v Chorvátsku

Púť dôvery na Zemi v Záhrebe

28.12.2006 – 1.1.2007

„Ved’ naše kroky po ceste pokoja“ (Lk 13, 18-21)

„Kam? Do Chorvátska? Teraz v decembri? A načo, prosím ťa?“ Takto reagovali naši známi, kamaráti, ale napríklad aj pracovníci v banke, keď sme okolo Vianoc zhaňali chorvátske kuny a balili spacáky a karimatky.

27. decembra 250 mladých Slovákov odchádzalo na Púť dôvery na Zemi, ktorú organizuje komunita bratov z Taizé každý rok. Tento rok sa konala v chorvátskom Záhrebe. Nikdy predtým som na podobnej akcii nebola, ale vždy ma fascinovali myšlienky komunity v Taizé - pokoj, jednota, jednoduchosť, ekumenizmus... Tak som to chcela vyskúšať na vlastnej koži.

Dedinka Taizé na juhu Burgundska vo Francúzsku je domovom medzinárodnej ekumenickej komunity, ktorú založil v roku 1940 brat Roger. Bratia sa zaviazali k materiálnemu aj duchovnému zdieľaniu,

celibátu a úplnej jednoduchosti života. V súčasnosti má komunita viac ako sto bratov, ktorí pochádzajú z katolíckeho aj protestantského prostredia a majú korene vo viac ako 25 národoch.

V Chorvátsku sme sa stretli s veľkou pohostinnosťou a otvorenosťou ľudí. Pre všetkých účastníkov - a bolo nás minimálne 20-tisíc - sa našlo ubytovanie v rodinách. Boli sme rozdelení do farností v Záhrebe a okolí. Mnohí domáci sa vzdali svojho pohodlia práve počas sviatkov, aby mohli prijať mladých pútnikov z celej Európy. Zvlášť silné bolo zistenie, že napriek starým ranám nedávnej vojny medzi národmi v Juhoslávii sa diali aj hlboké odpustenia. V rodinách boli prijatí aj mladí Srbi, Slovinci, ľudia z Bosny a Hercegoviny... Každé ráno program začínal spoločnou modlitbou v cirkevných spoločenstvách (farnostiach), kde sme bývali. Po

nej nasledovali stretnutia v malých skupinách ľudí rôznych národností, kde sme rozoberali úryvky zo Svätého písma a List z Taizé, ktorý napísal brat Alois, nástupca brata Rogera na čele komunity. Potom sme sa presunuli na záhrebské výstavisko. Po obede nasledovala spoločná modlitba v halách výstaviska, po nej sme sa rozišli na workshopy, prednášky na rôzne témy, stretnutia so zaujímavými ľuďmi, spoznávanie chorvátskej kultúry, možnosť byť v tichu...

Ja som si prvý deň vybrala návštevu moslimskej mešity. Bolo to zaujímavé a pre nás úplne nevšedné miesto. Na druhý deň som si vybrala prehliadku historického centra Záhrebu. Po workshopoch sme sa vrátili na výstavisko a po večeri bola spoločná modlitba a rozjímanie brata Aloisa. Na Silvestra sme sa vrátili ešte do kostola v našej farnosti. Tam sme sa od 23:00 do polnoci modlili za mier vo svete. Potom sme sa presunuli do telocvične miestnej školy na Slávnosť národov. Každý národ - v našej farnosti sme boli Slováci, Poliaci, Litovčania, Francúzi, Španieli a domáci Chorváti (spolu vyše 200 ľudí) - si pripravil program typický pre svoju krajinu, pesničky, tance... Spolu sme sa zabávali a tancovali takmer až do rána.

Na Nový rok bola svätá omša, po nej slávnostný obed v rodinách a odchod domov. Po siedmich hodinách v autobuse sme boli na Slovensku.

A čo mi to všetko dalo? Šancu spoznávať ľudí z celej Európy, vidieť zaujímavý kus Zeme, modliť sa s tisíckami ľudí k tomu istému Bohu a zažiť ekumenizmus v praxi. Nabrali sme nový vietor do plachiet, novú odvahu a silu nevzdávať sa v snahe žiť pravdivý a autentický život zakotvený vo viere v Boha, ktorý je Otcom všetkých ľudí. „V Chorvátsku poznačenom konfliktami minulých rokov ste výrečnými znakmi nádeje a ukazujete, že vy, mladí, chcete nové ľudstvo založené na prijímaní všetkých ľudí bez ohľadu na ich národnosť a náboženstvo... Ste povolani ukázať, že evanjeliový odkaz je univerzálny a dotýka sa každého človeka na jeho životnej ceste... Môžete sprítomňovať Krista, ktorý vás povoláva milovať a konať ako On.“ napísal pápež Benedikt XVI. v posolstve pre účastníkov stretnutia. Sv. Otec nám dáva veľkú úlohu – vybudovať nové ľudstvo. Nie je nás veľa, ale možno dosť na to, aby bol svet lepší. Nový. Skúsili sme si to v Záhrebe. Teraz treba ísť naostro...

Mária K.

Informácie o štúdiu a zápisoch v školskom roku 2007/2008

INFORMÁCIE O ŠTÚDIU:

Riaditeľstvo Piaristickej spojenej školy Františka Hanáka v Prievidzi ponúka možnosť pre rodičov zabezpečiť kresťanskú výchovu a vzdelávanie ich detí na piaristickej základnej škole a piaristickom gymnáziu aj v budúcom školskom roku 2007/2008:

PIARISTICKÁ ZÁKLADNÁ ŠKOLA FRANTIŠKA HANÁKA V PRIEVIDZI

oznamuje, že:

- zápis do 1. ročníka základnej školy bude
v piatok **2. februára 2007 od 8.00 do 14.00 hodiny** v budove školy.

PIARISTICKE GYMNÁZIUM FRANTIŠKA HANÁKA V PRIEVIDZI

oznamuje, že v školskom roku 2007/2008 otvára:

- **jednu triedu štvorročného štúdia** všeobecného zamerania pre žiakov z 9. ročníka základných škôl
- **jednu triedu osemročného štúdia** so zameraním na cudzie jazyky (anglický jazyk, nemecký jazyk, taliansky jazyk) pre žiakov zo 4. ročníka základných škôl

PODROBNEJŠIE INFORMÁCIE:

- sekretariát školy, aj telefonicky
- webová stránka **www.piaristi-pd.sk**

Prosíme Vás, aby ste aj svojim priateľom a známym, ktorí majú deti vo veku uchádzačov o štúdium, pripomenuli možnosť prihlásiť svoje deti do našej školy.

Piaristická spojená škola Františka Hanáka

Ul. A. Hlinku 44, 971 01 Prievidza

IČO: 35662867, bankové spojenie: 163 183 0558 /0200

tel: +421 046 / 5424997 fax: +421 046 / 5424997 e-mail: skola@piaristi-pd.sk

Pane, pred očami mám Tvoju dobrotu (Ž 26)

Môj tohtoročný advent začal netradične. Mojm domovom sa na štrnásť dní stalo ortopedické oddelenie bojnickej nemocnice. Bolesti v bedrovom kĺbe sa zo dňa na deň stupňovali a operácia bola jediné východisko z ťažkej situácie. Zatelefonovala som svojim známym s prosbou o modlitbu za požehnanie operácie. Lebo bez Božieho požehnania je márna naša námaha a to platí pre všetkých, aj pre lekárov.

Prvý deň sa mi dostalo radosti, keď ma uložili na izbu vedľa rehoľnej sestričky z Nitrianskeho Pravna. Ten krásny súzvuk duší, spoločná modlitba, svätá omša cez rádio Lumen a uistenie o modlitbe za mňa. Neistota a strach sa pomaly premieňali na dôveru v Božie milosrdenstvo a odovzdanie sa do Božej vôle. Niekoľko chvíľ precitnutia z poldruhodinovej operácie, a už sa moja myseľ i srdce naplňajú modlitbou a vrúcnou vďakou, ktorá sa ešte zväčšila, keď len niekoľko hodín po operácii sa v pooperačnej izbe objavil nemoc-

ničný kaplán páter Gerhard s Eucharistiou, ktorú sme mohli niekoľkí prijať. Aká veľká nezaslúžená milosť. Potom každý deň sme skrze pátra dostávali Pána Ježiša v Eucharistii a už na ôsmy deň, 8. decembra, som mohla ísť sama na barlách na svätú omšu do kaplnky ďakovať. Pán Ježiš mi vlieval do srdca to, čo som veľmi potrebovala, silu vydržať silné bolesti po operácii, silu k ustavičnej modlitbe, trpezlivosť, vďačnosť a dar povzbudzovať a potešovať tých, čo na operáciu čakali. Pán a Matka Mária počuli moje volanie a prosby mojich bratov a sestier, ktorí sa za mňa prihovárali, a operácia dopadla šťastne. Na oddelení bola ustavičná príležitosť lásku dávať a lásku prijímať. Desiatky drobných služieb, počnúc polohovaním postele, hygienou tela, podávaním jedla i liekov, ma učili veľkej pokore a vďačnosti. Keď som chodila o barlách, mohla som sa aj ja pristaviť pri posteli mladého športovca, ktorému operovali koleno, ktorého som večer odovzdávala Pánovi a klopať na jeho srdce slovami láskavosti a dobroty Božej. Bol vďačný aj za pokračujúce rozhovory po ďalšie dni. Na pooperačnej izbe som učila mojich ďalších štyroch spolutrpiačov korunku Božieho milosrdenstva a tak sa na oddelení vytvárala pokojná atmosféra. Rozdala som betlehemčeky, zázračné medaily i sladkosti, veď každý dával, čo mal k dispozícii, a tak sa naša bolesť premieňala na radosť. Ak sa stalo, že niekto zareagoval v službe z ľud-

skej slabosti podráždene, bola to príležitosť cvičiť sa v odpúšťaní a ospravedlňovaní. Chcem touto cestou vrúcne ďakovať nášmu Bohu a Panne Márii a oslavovať ich celým srdcom za čas adventu, prežitý v očakávaní na príchod Pána a za dar nového bedrového kľbu pod stromček. Taktiež chcem všetkým, ktorí sa za mňa modlili, veriacim bratom a sestrám, kňazom i rehoľníkom, vyjadriť vrúcnu vďaku, že ma uisťovali o svojich modlitbách za mňa, a tak mi dávali pocítiť tú pohodu a pokoj, ktorú som v nemocnici prežívala. Spoločenstvo milujúcich je to, o čo bojoval na križi náš Pán. Priniesol a zanechal nám testament lásky, kde každý dáva a dostáva skrze Ducha Svätého posvätenie a zjednotenie v láske. Ďakujem aj tým mnohým, ktorí ma každý deň navštívili a potešili v

nemocnici a potom tiež aj doma, aby mi urobili radosť. Veľmi ďakujem pánu primárovi MUDr. Gamanovi za jeho zodpovedný prístup k operácii aj za jeho láskavosť počas pobytu, tiež ostatným lekárom, všetkým zdravotným sestrám a sanitárkam, ktoré mi v mojej bezmocnosti pomáhali, a zvlášť sestričke, ktorá v noci prišla ku mne, pohladila ma po líci a opýtala sa ma, či ma to veľmi bolí. Jej dotyk láskavej ruky cítim aj teraz. Bol to dotyk matky. Nech všetkým vám, čo ste mi preukázali dobro v akejkolvek forme, Pán znásobí dary a milosti vo vás, aby kresťanské spoločenstvo - Božie kráľovstvo - bolo na zemi vyvýšené a oslávené. Vďaka za všetky dary a milosti Pánovi, a tiež môjmu mužovi, ktorý sa o mňa veľmi obetavo stará.
Ing. Edita Pogorielová

Quo vadis alebo Po stopách prvých kresťanov

V novembri sa mi nečakane naskytna príležitosť stráviť týždeň vo Večnom meste. Zažila som tam mnoho nezabudnuteľných chvíľ a o tieto zážitky by som sa s čitateľmi Bartolomeja rada podelila.

Jednou z mojich prvých zastávok bola cela, v ktorej bol väznený sv. Peter. Nachádza sa pod kostolom sv. Jozefa - tesára. Prostredie cely na mňa silno zapôsobilo, hlavne, keď som si predstavila, aké muselo byť v tých časoch ťažké zachovať si vieru. A koľkí to predsa dokázali! V Ríme, v kostolíku sv. Petra v okovách, sa nachádzajú tiež vzácne relikvie – reťaze, ktorými bol sv. Peter vo väzení pripútaný. Ale najsilnejším zážitkom pre mňa bola **kaplnka Domine Quo Vadis?** (Pane, kam kráčaš?), ktorá sa nachádza na Via Appia Antica. To je cesta, ktorou prví kresťania utekali z Ríma v časoch veľkého prenasledovania. Aj sv. Peter, vyslobodený anjelom z väzenia, unikal touto cestou pred prenasledovaním. Podľa tradície na mieste, kde dnes stojí táto kaplnka, stretol Ježi-

ša, kráčajúceho smerom k Rímu. Práve tu sa ho Peter opýtal „Pane, kam kráčaš?“, na čo mu Ježiš odpovedal, že sa ide dať znovu ukrižovať. A vtedy sa Peter rozpamätal, že mu Pán predpovedal rovnakú smrť, akou zomrel on sám. Po týchto slovách Peter pochopil, čo od neho Pán očakáva, a vrátil sa do Ríma. Na mieste, kde sa zjavil, zanechal Pán Ježiš odtlačky svojich nôh. Kópia kameňa s odtlačkami jeho nôh sa nachádza práve v tejto kaplnke.

Nedala sa vynechať návšteva štyroch hlavných rímskych bazilik: **sv. Petra vo Vatikáne, Santa Maria Maggiore** (Panny Márie Väčšej alebo Snežnej), **Lateránskej a sv. Pavla za hradbami**. V poslednej uvedenej robili práve v čase mojej návštevy výskum hrobky sv. Pavla, ktorý potvrdil jej autentickosť. Nachádzajú sa v nej

tiež portréty všetkých doterajších pápežov, pričom aktuálne sediaci na Petrovom stolci je osvetlený.

Božím riadením som sa dostala tiež do **kostolíka Panny Márie Anjelov**, v ktorom bola mimoriadna príležitosť pozrieť si výstavu „Tváre Jána Pavla II.“. Autor ňou vyjadril svoj hlboký vzťah a vďaka mimoriadnemu pápežovi, lebo práve po niekoľkých stretnutiach s ním znovu našiel stratenú vieru.

Neďaleko Baziliky Santa Maria Maggiore je **kostol sv. Prassede**, kde sa nachádza časť stĺpa, o ktorý bol priviazaný Pán Ježiš, keď ho bičovali.

V stredu som sa zúčastnila na pravidelnej audiencii na námestí sv. Petra. Čakanie na začiatok som si krátila fotením, a tu zrazu - došiel mi film! Skoro mi až do plaču bolo, lebo už nebolo času kúpiť si nový a okrem toho sa mi podarilo dostať sa naozaj blízku k plánovanému prechodu Svätého Otca. Pripadala som si ako v podobenstve o 5 múdrych a 5 nerozumných pannách. Asi nemusím hovoriť, do ktorej kategórie by som sa zaradila... V snahe o záchranu situácie som si náhodne vytipovala a oslovila neďaleko sediaceho pána. Koľko šťastia odrazu - vykľul sa z neho profesionálny fotograf! Hneď bol ochotný poskytnúť mi náhradný film do fotoaparátu. Ako už mnohokrát vo svojom živote, aj teraz som sa presvedčila, že niet lepšieho riešenia, ako spoľahnúť sa na Boha.

Samotná audiencia s Benediktom XVI. bola neopísateľným zážitkom. To množstvo ľudí, zástav zo všetkých kútov sveta... Okrem iných bolo počuť aj príhovor v slovenčine. Žiaľ, nebolo počuť žiadnu reakciu, tak nás bolo málo... Napriek všetkému, atmosféra stretnutia so Sv. Otcom je niečím výnimočným!

Navštívila som, samozrejme, aj Baziliku sv. Petra, lebo - aj keď som ju už videla, ba čo viac, v Jubilejnom roku prešla aj jej Svätou bránou - byť v Ríme a nezásť tam, to je podľa mňa „hriech“! Po vstupe do krypty s hrobmi pápežov ma zaujal hlavne hrob „nášho“ pápeža, „Papieža mladých“, ako hovoria Poliáci. Práve pri ňom bolo najviac veriacich. Tam sa veru nejednému pútnikovi v očiach zalesknú slzy...

V posledný deň tohto mimoriadneho týždňa, v nedeľu, som spoločne s ďalšími veriacimi čakala na vzácnu chvíľu, kedy Svätý Otec z okna svojej pracovne začne pravidelnú modlitbu Anjel Pána a prednesie svoj nedeľný príhovor. Samozrejme, nezabudol nás pozdraviť svojím typickým gestom, ktorým akoby objal všetky zhromaždené „ovečky“. V tom okamihu som sa na chvíľu cítila ako Rimanka...

Je dojímavé a zároveň povzbudzujúce cítiť sa súčasťou veľkej rodiny kresťanov, uvedomovať si jej silu a súdržnosť v ťažkých časoch, nielen tých minulých, ale tiež v súčasnosti, kedy je Cirkev ohrozovaná prenasledovaním, aj keď v inej forme. V Ríme cítiť túto silu zvlášť intenzívne, preto som presvedčená, že táto skúsenosť určite osloví a povzbudí vo viere každého, kto sa rozhodne vidieť na vlastné oči miesta, na ktorých boli položené základy kresťanstva. V hĺbke srdca pochopí pravdivosť slov „Peter, ty si skala a na tejto skale postavím svoju cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.“

Zuzana a Mária K.

Zo zasadania Farskej pastoračnej rady

Dňa 8. januára sa vo fare uskutočnilo zasadanie Farskej pastoračnej rady farnosti Prievidza-mesto.

Program:

1. Úvodná modlitba - schválenie programu
2. Personálne zmeny vo FPR
3. Príprava voľby Farskej ekonomickej rady
4. Zhodnotenie činností jednotlivých sekcií
5. Piaristická spojená škola F. Hanáka
6. Centrum pre rodinu
7. Ružencové bratstvo
8. Činnosť mládeže
9. Rôzne
10. Poďakovanie a záverečná modlitba

Zo zápisnice vyberáme:

Pán dekan informoval o zmenách v obsadení FPR, a to:

- tajomník FPR Mgr. Daniel Markovič, kaplán
- riaditeľ PSS FH PaedDr. Juraj Ďurnek, SchP
- zastupujúci rektor Kolégia piaristov v PD p. Stanislav Šimkovič, SchP
- zapisovateľ Ing. Vladimír Pavlíček

Voľby Farskej ekonomickej rady

Vo februári 2007 končí trojročné volebné obdobie členov FER. Nové voľby sa uskutočnia v termíne 28. 01. 2007 s tým, že budú ohlásené 21. 01. 2007. Všetkým prítomným veriacim sa rozďajú volebné lístky, ktoré voliči vyplnia po sv. omšiach. Na volebnom lístku bude možnosť voliť navrhnutých kandidátov a aj možnosť doplniť nových kandidátov.

Charitatívna sekcia

Riaditeľka Charity sv. Vincenta Bc. Angelika Pažická informovala o aktivitách charity. Poskytla kvantitatívne údaje o službách, popísala problémy, ktoré súvisia najmä s financovaním opatrovateľskej služby a služby spoločného stravovania.

Od marca sa plánuje zaregistrovať ďalšia službu, a to sociálne poradenstvo.

Piaristická spojená škola Františka Hanáka v Prievidzi

Páter PaedDr. Juraj Ďurnek SchP informoval o zmenách na piaristickej škole. Páter požiadal prítomných o väčšiu propagáciu školy. Informácie o štúdiu nájdete na str. 10.

Centrum pre rodinu

Pani Mária Melicherčíková informovala o práci Centra pre rodinu. Pripomenula najmä činnosť a aktivity centra - dočasnú pestúnsku starostlivosť o deti, prípravu na manželstvo pre školy, letný denný tábor detí a ostatné. Problémom je finančné vykrytie nákladov s energiami.

Ružencové bratstvo

Ing. Pogorielov informoval o práci ruží. Vo farnosti sa modlí 45 ruží (900 ľudí). Priemerný vek je cca. 60 rokov. Ruže sa dopĺňajú väčšinou rodinnými príslušníkmi a je malý záujem mladých ľudí.

Mládež

Bolo navrhnuté obnovenie krúžku čítania Sv. písma v rámci centra pre rodinu a podporovanie aktivít dramatického krúžku.

Plán aktivít na prvý polrok 2007:

- farský ples 3. 2. 2007
- maškarný ples pre deti 4. 2. 2007
- Prvé sv. prijímanie 3. 6. a 17. 6. 2007
- birmovka v Piaristickom kostole (pravdepodobne) 24. 6. 2007
- duchovná obnova katechetov, lektorov a rozdávatel'ov sv. prijímania Chrenovec 16. – 18. 3. 2007
- ďalšia FPR bude vo štvrtok 28. 06. 2007

Ing. Vladimír Pavlíček, zapisovateľ

Štatistika za rok 2006

vo farnosti sv. Bartolomeja - Prievidza – mesto

Sviatosť krstu	
Porovnanie: spolu za r. 2004: 103; za r. 2005: 112	
Spolu za rok 2006	94
z toho - chlapcov	56
- dievčat	38
Deti do 1 roku	73
Od 1. do 7. roku	11
Od 7. do 18. roku	7
Od 18. roku	5
Konvertoval	1
Rodičia - cirkevne sobášení	41
- len civilne sobášení	35
- druh a družka	14
Slobodná matka	4
Sviatosť manželstva	
Porovnanie: spolu za r. 2004: 44; za r. 2005: 31	
Spolu za rok 2006	32
Katolík s katolíkom	28
Katolík s kresťanom	0
Katolík s nepokrsteným	4
Slobodný + slobodná	28
Slobodný + rozvedená a vdova	4
Obaja vdovci	0
Sviatosť birmovania	
Porovnanie: spolu za r. 2004: 104; za r. 2005: 89	
Spolu za rok 2006	116
z toho - chlapcov	47
- dievčat	69
Pohreby	
Porovnanie: spolu za r. 2004: 150; za r. 2005: 164	
Spolu za rok 2006	147
z toho - muži	74
- ženy	73
Do 30 rokov (vrátane)	5
Od 31 - 60 rokov (vrátane)	28
Nad 60 rokov	114
Zaopatrených	99
Nezaopatrených	48
Nepokrstení	0

LITURGICKÉ OKIENKO

21. január 2007 - 3. nedeľa cez rok „C“

Č1 - Tento deň je zasvätený Pánovi, vášmu Bohu.

Neh 8,2-4.8-10

R - Tvoje slová, Pane, sú Duch a život.

Ž 19, 8-10.15

Č2 - Lebo ako je jedno telo a má mnoho údov, všetky údy tela sú jedno telo, hoci je ich mnoho,... tak aj Kristus.

1Kor 12,12-30

Ev - Už mnohí sa pokúsili zaradom vyrozprávať udalosti, ktoré sa u nás stali... preto som sa aj ja rozhodol, že ti to vznešený Teofil, verne rad-radom opíšem, aby si poznal spohľadnosť učenia, do ktorého ťa zasvätili. Ježiš sa v sile Ducha vrátil do Galiley, učil v synagógach a všetci ho oslavovali. Podali mu knihu proroka Izaiáša a čítal: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným... Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli.“

Lk 1, 1-4,14

28. január 2007 - 4. nedeľa cez rok „C“

Č1 - Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa... Jer 1, 4-5.17-19

R - Moje ústa, Pane, budú hlásať tvoju spásu.

Ž 71, 1-17

Č2 - A tak teraz ostáva viera, nádej, láska, tieto tri, no najväčšia z nich je láska.

1Kor 12, 31-13

Ev - ...Ale vravím vám pravdu: „Mnoho vdov bolo v Izraeli za dní Eliáša, keď sa zavrelo nebo na tri roky a šesť mesiacov a nastal veľký hlad po celej krajine. A ani k jednej z nich nebol poslaný Eliáš, iba k onej vdove do Sarepty v Sidone. A mnoho malomocných bolo v Izraeli za proroka Elizea a ani jeden z nich nebol očistený, iba Sýrčan Námán.“

Lk 4, 21-30 spracovala A. Karaková

Rok Mikuláša Mišíka - výzva na spoluprácu

V roku 2007 si pripomíname 100. výročie narodenia významnej osobnosti nášho mesta – Mikuláša Mišíka. **Miestny odbor Matice slovenskej je koordinátorom podujatí v rámci roku M. Mišíka.** Touto cestou vyzýva čitateľov, aby poskytl dostupné **súvisiace materiály z osobných archívov, alebo uviedli niektoré osobné kontakty** s týmto významným dejateľom. **Kontaktná osoba:** Ján Sabo, 046 / 542 52 08.

Mikuláš Mišík * 1907 † 1981

Narodil sa a žil v Prievidzi. Patril medzi historikov, ktorí položili základy regionálnych dejín v 20. storočí. Bol dekanom a čestným kanonikom bansko-bystrickej kapituly. Je autorom publikácií *Husiti na Slovensku* (1929), *Prievidza v dobách husitských*, *monografie Prievidza* (1971), v ktorej ako prvý podal najkomplexnejší obraz dejín mesta od najstarších čias až po 20. storočie a na ktorej pracoval s prestávkami od r. 1928.

Zdroj: www.prievidza.sk

FARSKÁ KRONIKA OD 26. 11. 2006 DO 31. 12. 2006

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali

Eliška Gajdošová
Juraj Miklaš
Matej Weinfortner
Šimon Macho

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými

Michal Žitňan, 86 r.
Mária Chalmovská, 88 r.
Helena Eckhardtová, 83 r.
Jaroslav Hraňo, 60 r.
Helena Herčíková, 78 r.
Anton Bullo, 55 r.
Mária Čechová, 91 r.
Ján Rolinec, 73 r.

Jozef Petráš, 51 r.
Ján Beseda, 66. r
Jozefa Barková, 74 r.
Mária Murková, 95 r.
Michal Kokinda, 70 r.

Opodobať sa večnosti daj
návštev, Pane

eRko - Hnutie kresťanských
spoločenstiev detí ďakuje farnosti:

Prievidza-mesto
za účasť v

DOBREJ NOVINE
2006

a vyzbieraný príspevok:

57.840,-

Vašimi príspevkami ste
podporili prácu Cirkvi
pre potreby núdznych
v rozvojových krajinách

ĎAKUJEME

Farská pastoračná rada a Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi - mesto Vás pozývajú na

VII. farský ples

ktorý sa uskutoční
v sobotu 3. februára 2007
o 19.00 hodine
v jedálni Združenej strednej školy stavebnej.

Pre účastníkov plesu je okrem občerstvenia pripravený
aj kultúrny a spoločenský program. Do tanca a na počú-
vanie hrá hudobná skupina **Necpalanka**.

Vstupenky v hodnote **500,- Sk** si môžete zakúpiť každú
stredu od **17.00 do 17.30** hodiny **do 31.1.2007** v sak-
ristii farského kostola.

Bližšie informácie u p. Milana Petráša na tel. čísle **0905 / 166 571**.

BARTOLOMEJ - časopis prievidzskej farnosti s cirkevným schválením BÚ v B.B.

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca: Mons. Ján Bednár, dekan@farapd.sk

Zodpovedná redaktorka: Mária Melicherčíková, prievidza@rodinabb.sk

Grafické spracovanie: Alojz Vlčko, alojz.vlcko@gmail.com

Redaktori: A. Gálová, J. Balážová, A. Karaková

Náklady na tlač: cca 8,- Sk.

Fotografie: redakcia Bartolomeja, súkromné archívy redaktorov, internet

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o. Prievidza.

Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. MT 1/1994.

Upozornenie: Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

Kontakt:

web:

www.farapd.sk

e-mail:

bartolomej@farapd.sk

adresa:

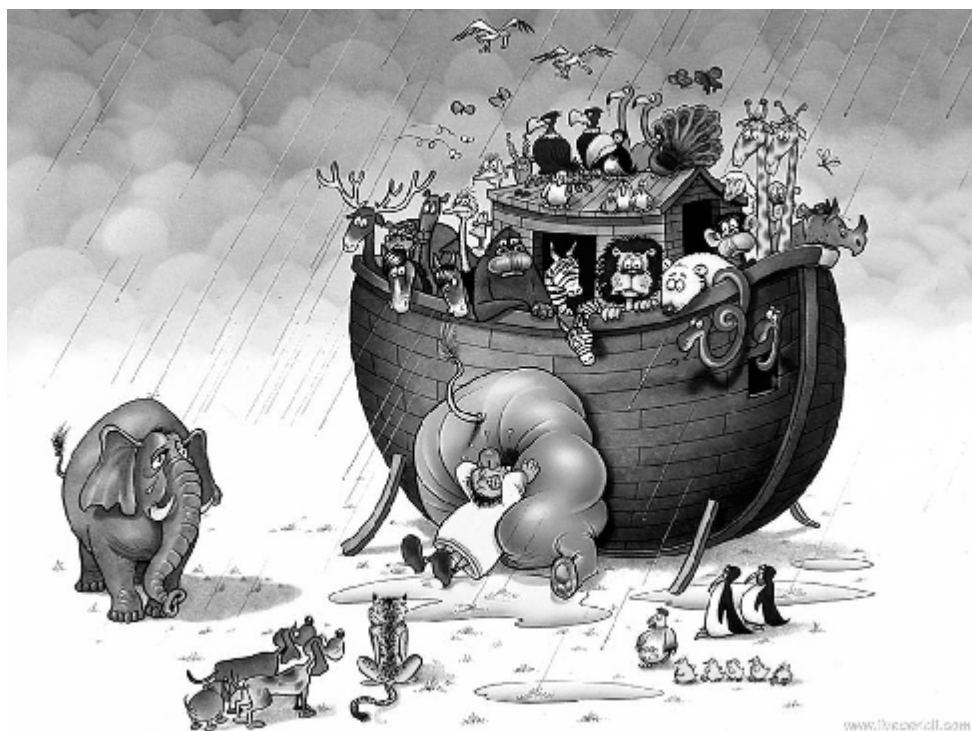
Redakcia Bartolomej

Mariánska 4

971 01 Prievidza

tel:

046 / 542 28 01

DETSKÝ MAŠKARNÝ PLES

Jedáleň ZŠŠ stavebnej v Prievidzi (pri Priemstave)

4. februára 2007

(nedeľa)

14.00 - 16.30

Hráme sa na Noemovu archu - deti nech prídu prezlečené za zvieratká.

Vstupné kartičky sa predávajú v sakristii Farského kostola sv. Bartolomeja
a v predajni Lúč za 10,- Sk

Po skončení maškarného plesu bude zábava pre mládež od 17.00 do 21.00.

VIANOCE MLÁDEŽE V NAŠEJ FARNOSTI

Oddielové Vianoce skautiek v Centre pre rodinu

Jasličková pobožnosť 25. 12. 2006 vo farskom kostole

Oddielové Vianoce skautov v skautskej klubovni

Tradičný vianočný výstup na Klak v roku 2006